

**Extreem** (bv.; extremer, -st) [<Fr. *extrême*], **1** uiterst, tot de grens gaand

(Bron: "Dikke van Dale")

## **Bonaire Xtreme Duo MTB, zondag 16 oktober 2011, start 06.30, afstand 79 kilometer**

### Verslag Jan Burgers

Begin 2011 begon TEC met een mountainbike training, ik woog honderd kilo en van een achterneef stond er nog een oude Giant in de berging. 1 plus 1 plus TEC is 3 en met een man of 6 zijn we op koraaltabak elke week gaan trainen. De eerste paar keren was ik na een kwartier al dood, maar al snel was er de vooruitgang.

Met TEC zijn we allengs langere stukken gaan fietsen, met als uiteindelijke trainingsronde de route van de Curaçao extreme. De oude Giant werd ingeruild voor een nieuwe fiets en zo rond augustus was ik in staat om het hele stuk (65 kilometer) bij Erik in het wiel te blijven. De mogelijkheid van deelname aan de Bonaire Extreme lag daarmee open.

Voor de Bonaire extreme bleken er vanuit TEC twee teams, naast Erik en ik ook Loek en Huib. Bovendien was er een reserve: Stijn.



*\* De route \**

De extreme op Bonaire was voor mij de eerste keer dat ik buiten Curaçao zou gaan mountain biken.

Van Insel Air kreeg ik te horen dat de fiets ingepakt (in doos) als bagage diende te worden aangeleverd. Klaarblijkelijk hadden de andere 41 Curaçaose deelnemers dezelfde instructie gekregen, want tegen de tijd dat ik een rondje ging bellen bleken bij de lokale fietswinkels de lege fietsdozen al vergeven. Gelukkig had Erik een heuse fietstas te leen. Met enig passen en meten paste mijn fiets (29 inch wielen) daar net in.

Met fiets zijn wij op de vrijdagmiddag op Hato gaan inchecken met als moeilijk moment het uit beeld zien verdwijnen van de fiets op de bagageband. De Bonaire Extreme organisatie had van de douane op Bonaire de toezegging dat deelnemende fietsen vrij van invoer en zonder borgstelling Bonaire opgebracht konden worden. Daarvoor had Loek bij de organisatie onze framenummers al opgegeven.

Op het platform bleek ons voertuig een bescheiden fokker 50. Naast het vliegtuig zagen we tussen de in te laden bagage alleen mijn blauwe fietstas. De fietsen van de anderen waren in geen velden of wegen te bekennen. Op Bonaire bleek inderdaad dat alleen mijn fiets was meegekomen. Van Insel Air kregen we te horen dat de andere fietsen per opvolgende vlucht zouden aankomen. De luxe van een extra vrije zaterdag voor aanvang van de wedstrijd deed zich gelijk voelen!

Na afzetten van mijn fiets en de handbagage in ons onderkomen (twee uitstekende appartementen van de familie Smit), en een prima maal bij een Peruaans restaurant, zijn we weer naar het vliegveld gegaan en bleken de andere fietsen keurig gearriveerd.



*\* Huib, Loek, Stijn, Erik \**

De vrije zaterdag is besteed aan ontbijt, goede bakken koffie van Loek en boodschappen doen met vooral heel veel bananen. Na een siesta (Loek: waar is dat voor, dat ken ik niet!) zijn we een rondje gaan fietsen om te kijken of alle imbussen goed vast zaten en om een beetje gevoel te krijgen voor Bonaire. Deze proefrit bleek zinvol want na een half uurtje brak plots een veer in één van de pedalen

van Erik. Al fietsend kwamen we er vervolgens achter dat op de zaterdagmiddag op Bonaire alles gesloten is, maar na wat telefoontjes met de organisatie en Frank van fietsenwinkel de Freewieler lukte het Erik gelukkig om toch nog de hand te leggen op twee splinternieuwe SPD pedalen.

Terug in het appartement is er gezwommen en daarna naar bij Divi Flamingo voor inschrijving en een pasta maal.



*\*inschrijvers \**

Loek en Huib zijn "Oud en Nieuw Smit", Erik en ik noemen ons volstrekt onbescheiden "VHG", voor het geld, dat wil zeggen de 3000 dollar prijzenkast. Voor Stijn blijkt er zowaar een Arubaanse fietsmaat. Zo zijn we plots alle 5 in de race.

Die avond in het appartement zet iedereen zich aan zijn eigen voorbereiding. Ik vul mijn bidons en camelback met water en electroliet, en één bidon met powerdrank, en leg alles in de koelkast. Die electroliet (zeg maar een zout bruistablet) is een nieuwigheid voor mij, bij de laatste trainingen heb ik hiermee geëxperimenteerd en gemerkt dat het prima werkt om kramp te voorkomen.

Voor het slapen gaan trek ik de imbussen van mijn fiets nog even na, vet de ketting nog een keer en check de bandenspanning. Kleren en andere spullen leg ik minutieus geordend klaar: ik was nog nooit zo voorbereid!

De meningen verschilden hoe laat je naar bed moet gaan als je om 04.30 op wil staan. Loek zijn theorie is dat je niet te vroeg moet gaan omdat je dan om 3 uur wakker wordt, maar van dat advies heb ik mij niets aangetrokken en ben terugrekenend (voor Jan acht uur slaap!) om een uur of negen op bed gaan liggen met als gevolg dat ik inderdaad om 3 uur klaar wakker was.

Om 04.30 ging voor mij dus volstrekt overbodig de wekker. Weer een bak koffie van Loek, bananen in de Camelbacks, liga, bars en gels in de fietstrui, en vervolgens de fietsen achter in de vrachtwagen voor transport naar Divi Flamengo voor aanmelding bij de organisatie en de start.

Na aanmelden maakt ik met Erik nog een klein rondje om de benen een beetje te strekken, en vervolgens stellen we ons op bij de start, ergens in het midden. Na de nodige waarschuwendende woorden (“denk om de bordjes met het woord “danger”!”) van de enthousiaste speaker (“hebben jullie er zin in? Let me hear you!”) gaan het om 06.30 los.



*\*toespraak voor de start \**



*\* De start \**



*\* Loek en Huib: de eerste kilometer \**

Erik en ik hebben ons enorm voorgenomen om in het begin vooral niet te forceren, en ons niet gek te laten maken door de meute. Ik vooral heb de (beginners) nijging om mij de eerste 5 kilometer volledig over de kop te rijden, en ook nu moet Erik mij beteugelen. We belanden in een mooi groepje met een mooi opwarmtempo en zo gaat het over de weg richting het noorden, Washington Slag Baai zeg maar. De weg gaat al snel over op onverhard, met aansluitend een modderig pad overgaand in een single trail, waar we in de prut worden ingehaald door een camerapoeg op een een doodgewone scooter! Daar kan de NOS nog een puntje aan zuigen. Na de prut is er een kort stuk weg tot de tanks van Bopec, waar we een sanitaire stop houden van een halve minuut, waarna we vervolgen over een pracht van een weg langs het Gotomeer, waarna het echte werk begint met de doorsteek van Washinton Slagbaai Nationaal Park.



*\* Ook hier zijn we nog vers \**

Dat stuk blijkt na wat eerste schermutselingen een buitengewoon rotsige single trail met een keer of wat stukken klimmen en dalen die zelfs voor de besten niet te fietsen zijn en waar de fiets op de schouders moet. Inhalen is er hier niet echt bij. De vegetatie blijkt buitengewoon gemoedelijk, zeker voor iemand van Curaçao, er zijn geen pika's. Wel komt ik in een rotsig afdalinkje bijna frontaal in botsing met een grote pilaar van een cactus, maar ik weet me er nog net links langs te wrikken.

Na de rotsen, zo in het laatste stuk van de rit door Washington Slagbaai zien we plots Loek en Huib in de kant met pech. Loek blijkt in goede positie (ongeveer 10 minuten voor ons uit) op een steen te zijn gereden met als gevolg een deuk in zijn velg en einde verhaal: zijn tubeless achterband sluit niet goed meer af en laat zich niet meer oppompen. Erik stelt nog voor dat we dan met zijn drieën door rijden, maar Huib blijft bij zijn vader, en wij gaan met zijn tweeën door.

Kort hierna worden de paden wegen weer breed en begaanbaar en komen we uit op de vlakke van Morotin, bij de windmolens. Nu volgt een stuk van 23 kilometer langs de kust met de wind schuin op kop. Vanaf hier trekt Erik de kar, zijn benen zijn goed, mijn gebrek aan training doet zich gevoelen, en ik kan alleen maar volgen. Deze tocht is prachtig. Bonaire toont zich volstrekt ongerept, met prachtige panorama's, en nul vervuiling. Wel komen we elke keer vlak langs een keurige weg maar iedere keer dwingt de routemarkering ons weer over de rotsen en het koraal. Een tantaluskwelling! In de verte, ver rechts van het pad, zien we een stoet van 20 ezels en na een kilometer of 10 langs de kust beginnen we mountainbikers in te halen. Opvegen noemt Erik dat.

Een van die teams is Snif en Snuitje van Bellissima. Snif (of Snuitje, wie snuitje of snif is, is mij onduidelijk) is in Washington park akelig gevallen en heeft schrammen en een zwaar gekneusde rib; bij elke waterpost stoppen ze even. Vanaf een kilometer of 20 ontstaat met hen een bijzonder dansje want na elke stop gaan ze weer vol op de pedalen en halen ze ons weer in.



*\* Einde van de kustrit; Erik trekt de kar \**

Het einde van de 23 kilometer tegenwind is een vuurtoren ('Spelonk'), waarna de kust rechtsaf buigt en wij de rug voor de wind kunnen strekken. We zitten nu zo een 3 uur op de fiets. Via wat rotsige paden en een venijnig afdalinkje eindigen we op de weg bij Lagoen waar we bij een waterpost een minuut stoppen voor een banaan en bijvullen van de bidons. Hierna neem ik ook nog een reep van van zaad en honing, maar dat wordt in mijn mond één verstikkende massa en kan ik alleen maar uitspugen. Zonde! Na deze stop vervolgen we met opnieuw een stuk dwars over het eiland met het nodige klimmen en dalen, maar allemaal goed begaanbaar. Wel begint de afstand nu voelbaar te worden, en krijg ik van Erik bij de moeilijke hobbels een duwtje in de rug. Het venijn van dit stuk van de tocht zit in de staart met drie buitengewoon stijle klimmetjes tegen Seru Largu op. Erik gaat ook deze stukken buitengewoon soepeltjes omhoog, maar ik krijg het niet rond, moet afstappen en red het alleen maar lopend.



*\* Ridder te voet \**

Op de top van Seru Largu, krijgen we de vrolijke mededeling dat het nu alleen nog maar naar beneden gaat en dat klopt. Maar die afdaling blijkt wel de meest puntig rotsige single trail die ik ooit heb meegemaakt. Ook dit overleven mens en fiets en daarna is het over de weg terug naar de finish. Erik zet er nog een keer goed de benen in, ik kan volgen en op een mooi groot blad maken we het af.



*\* In hoog tempo de laatste loodjes \**



*\* Finish \**



*\* Dat schouderklopje heeft Erik wel verdiend\*.*

Onze eindtijd is 4 uur en 11 minuten. Stijn finisht een tijdje na ons. Zijn ad hoc fietsmaat heeft hem ergens op het stuk tegenwind in de steek gelaten (!), maar Stijn heeft het in zijn eentje gewoon afgemaakt: een buitengewoon goede prestatie.

Na de finish is er het comfort van Divi Flamingo. Even uitstrekken in het gras, daarna afspoelen onder de buitendouche en de spieren laten bijkomen in het zwembad. De tuinman van het hotel heeft onze fietsen schoongespoten, en daarna zijn we aanschoven voor ook nog een keer een geweldige goede lunch, kortom hele grote hulde aan het hotel en de organisatie.



\* Na gedane arbeid ..\*

Veel tijd om na te genieten hebben we niet gehad, want om 17.20 was er de vlucht terug naar huis. Dus snel de appartementen opgeruimd, de fietsen ingepakt, en met een pracht van een ervaring terug naar Curacao!